

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΠΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

* Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

Οἱ μετακομίσται τῶν νέων ιδεῶν κακὴν παρέχουσιν εἰς αὐτὰς ὑπηρεσίαν προσθέτοντες ἐνίοτε καὶ αὐτοσχέδιόν τινα ὑκαινιγμόν κατὰ τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας καὶ ἀφίνοντες νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι εἶναι καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἐπίθεσις νέα ιδέα, χρήσιμος εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην μέλλουσαν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλλὰ τὰς νέας ιδέας, ἃς μετακομίζουσι, διατὶ τότε τὰς συνέλεξαν ἐν τῇ Δύσει, ἐνθα ἐβασίλευε καὶ βασιλεύει ὁ γεννήτωρ αὐτῶν χριστιανικὸς πολιτισμὸς καὶ διατὶ δὲν τὰς εὗρον ἐν τῇ Ἀπωτέρῳ Ἀνατολῇ, ἐνθα τὸ ἀντιχριστιανικὸν ἔδαφος θὰ ἔπρεπε νὰ τὰς παράγῃ μεγαλυτέρας καὶ ζωντανωτέρας;

Εἶναι συμφυεῖς ἐνίοτε ἡ ἀχαριστία πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην, διότι τὴν αὐτὴν ἔχουσι ρίζαν, τὴν εὐεργεσίαν. Ἀλλὰ ὅσον μικρὰ καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει πρὸς τὰ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου εὐεργετήματα, τόσον τερατωδῶς μεγάλη διαφαίνεται ἡ ἀχαριστία τῶν τοιούτων νεοῖδεατῶν πρὸς τὰς ἀρχάς, ἃς τοῦτο ἐσπείρε καὶ ἐκαλλιέργησεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Τίς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Εὐαγγελίου ἐκῆρυξε θεὸν τῆς ἀγάπης, πατέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀδελφῶν; Τίς ἄλλος ἔθραυσε τὰς ἀλύσεις τῶν δούλων καὶ ὕψωσε τὴν ἀτομικότητα ἐκάστου ἀνθρώπου εἰς τὸ αὐτὸ εὐλογημένον ἐπίπεδον τῆς ἰσότητος; Τίς ἄλλος ἐθεώρησε ἰσότιμον τὸν Ἰουδαῖον καὶ τὸν Ἕλληνα, τὸν δούλον καὶ τὸν κύριον, τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα; Καὶ τίνα ἄλλην ἔχουσιν ἀρχὴν καὶ ἀφετηρίαν αἱ νέαι ιδέαι;

Καὶ τίς ἄλλος ἐκτὸς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τίς ἄλλος παρεσκεύασε διὰ πάλης μακρᾶς καὶ διδασκαλίας ἀδιαλείπτου τὴν ἐξίσωσιν τῶν διαμαχομένων κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἐνέπνευσεν εἰς μὲν τοὺς ἄλλοτε κυρίους τὴν πραότητα καὶ ὑποχώρησιν, εἰς δὲ τοὺς ἄλλοτε δούλους τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν;

Ἄνευ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ποῦ θὰ εὕρισκον ὄχι ὑπόδαθρον ἀνυψώσεως, ἀλλὰ ἔδαφος, ἐν ᾧ νὰ ζήσωσιν ἀπλῶς οἱ ποτὲ ἀπόκληροὶ τῆς ζωῆς; Ἄνευ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου τί θὰ ἦσαν ἀκόμη αἱ νομοθεσίαι, αἱ ἀδιαλείπτως ζυγίζουσαι καὶ ἐπιδιώκουσαι τὴν ἰσορροπίαν τῶν ἀνέσεων καὶ τῶν μόχθων τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν, τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἐργασιῶν;

Ὅπισθ' οἱ ἀχάριστοι! Μόνον ἐν τῇ χριστιανικῇ ἡμῶν θρησκείᾳ θὰ στηριχθῇ ὁ πολιτισμὸς τοῦ μέλλοντος. Μόνον ἐν ταύτῃ θὰ εὕρισκῃ ὁ ἀσθενὴς τὴν δύναμιν τῆς ἐμμονῆς εἰς τοὺς δικαίους ἀγῶνας του, μόνον διὰ ταύτης θὰ ἐκπολιορκηθῶν καὶ θὰ καταρρεύσουν τὰ τεῖχη καὶ τὰ ὀχυρώματα, δι' ὧν οἱ αὐτοχειροτόνητοι προνομιοῦχοι τῆς ζωῆς ἐθωράκισαν μίαν ψευδῇ πίστιν καὶ πλάνην εἰς δίκαια καὶ προνόμια καταδικασθέντα ὑπ' Ἐκείνου, ὅστις τοὺς πάντας ὠνόμασε τέκνα του.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου

(Λουκᾶ 11—32)

Κείμενον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς· καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας· καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον· καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμυσεν εἰς χώραν μακράν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως¹· δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι· καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους· καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἥσθιον οἱ χοῖροι, καὶ² οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ· εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτον, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπολλύμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἡμάρτον³ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου· καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ εὐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεβίβησεν αὐτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε⁴ τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ⁵ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον⁶ τὸν σιτευτόν, θύσατε καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη· καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ, καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παίδων, ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν· ὀργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν· ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἐστὶ δουλεύού σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἐδωκας ἐριφὸν ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη.

Σημειώσεις.

1) Ἀσώτως, αἰσχροῦς ἀνηθικίας. 2) Οὐδεὶς τῶν ἐχόντων * ἔργον ρίπτειν τὰ κερτάρια εἰς τοὺς χοίρους. 3) Ἡμάρτον. 4) Ἐξενέγκατε.

ν δ ν κ α ι ε ν ω π ι ο ν σ ο υ—Ἡμαρτον εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς κατοικοῦντα πατέρα καὶ εἰς σέ. 4) Τ ἡ ν σ τ ο λ ῆ ν τ ἡ ν π ρ ῶ -
τ ἡ ν—τὴν στολὴν, ἣν πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεως εἶχε. 5) Δ α κ τ ὺ -
λ ι ο ν κ α ι ὑ ποδ ῆματα—ἀμφότερα σημεῖα τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν—
ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ δακτύλιος. 6) Τ ὁ ν σ ι τ ε υ τ ὁ ν—τροφάρι.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ *

*Εκ τῆς πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου 5'. 12—20.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐγενέστερον καὶ τελειότερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πεπρωτισμένος κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν μετὰ ἡθικὸν μεγαλείον, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ναὶ μὲν, ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων διέφθειρε τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐξησθένισεν εἰς βαθμὸν μέγαν τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀποτελειώθην διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἐπανεφέρει καὶ πάλιν εἰς ζῆλευτὴν θέσιν τὰς λογικὰς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις καὶ ἐνεδυνάμωσε τὴν θέλησιν αὐτοῦ. Ὁ χριστιανὸς τῇ βοήθειᾳ πάντοτε καὶ τῇ συνδρομῇ τῆς θείας χάριτος ὧν εἰς θέσιν ὅπως διακρίνη καὶ χωρίξῃ τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς κακίας, ἔχει καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως θέλῃ καὶ προτιμᾷ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ ταύτην ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ πραγματοποιῇ. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος θὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀρετὴν καὶ ταύτην θὰ ἰδιοποιηθῇ, τότε καὶ μόνον θ' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι ἄξιος τοῦ θείου δώρου τῆς ἐλευθερίας καὶ ὅτι τιμᾷ τὴν ἐν αὐτῷ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. τὸ ἐναντίον θὰ παραστήσῃ αὐτὸν δοῦλον τῆς ἁμαρτίας, ἀναξίον ὅπως φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Περὶ τούτου δὲ ἀκριβῶς διδασκαλίαν πολὺ ὠφέλιμον εὐρίσκομεν ἐν τῇ αὐρίον ἀναγιγνωσκόμενῃ ἀποστολικῇ περικοπῇ ἐκ τῆς Α'. πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ

Τοῖα πουλάκια κάθονται ψηλὰ στὸν "Αἰ Γιώργη, Τῶνα τηράει τὰ Γιάννενα, τ' ἄλλο κατὰ τὸ Βάλτο, Τὸ τρίτο τὸ καλύτερο μοιρολογεῖ καὶ λέει :
—Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε ψηλ' ἀπ' τὴν Τσουκαρέλα !
Μὴν εἶναι μαῦρα πρόβατα, μὴν εἶναι μαῦρα γίδια ;
—Δὲν εἶναι μαῦρα πρόβατα, οὔτε καὶ μαῦρα γίδια Μόν' εἰν' ἀσκήρια Τούρκικα πῶρχονται στὸ Συρακο.
Βρίσκουν τὰ σπῖτια ἔρμα, ταῖς πόρταις ἀνοιγμένας, Βάνουν φωτιά 'σ τὸν "Αἰ Διὰ καὶ καὶν' ὅλη τὴ χώρα.
Ἰμέρ Κουμπάρος φώναζεν ἀπὸ τὴν Παναγία.
—Παιδιά ! μὴν κοῖτε τὸ χωριό, μὴν κοῖτε τὰ βακούφια, Οἱ Βλάχοι τὸ μετάνοισαν καὶ πίσω θὰ γυρίσουν Βλάχοι ! γυρίστε 'σ τὸ χωριὸ μὴ φεύγετε παρέκει, Κ' ἀφίνετε τὰ σπῖτια σας καὶ τὰ βακούφια σας.
Ἐμεῖς τὸ βῆθ' ὅ' ἀρπάξουμε, τὰ σπῖτια χάρισμά σας.
—Τί λές, μωρὲ παληάρθανε, τίς λές Ἰμέρ Κουμπάρε ;
Οἱ Βλάχοι πᾶνε, ἐφύγαν, πᾶνε κατὰ τὸ Βάλτο, Κι' ὄντας θ' ἀλλάξουν οἱ καιροὶ θὰ νὰ γυρίσουν πίσω, Νὰ φιάσουν ἄλλαι ἐκκλησιᾶς, νὰ χτίσουν ἄλλα σπῖτια

ΤΟ "ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ," **

(Κατὰ τὸν Κλοπτσόν)

Αἱ σελῆναι στρέφονται περίξ τῶν γαιῶν, αἱ γαῖαι περίξ τῶν ἡλίων, χιλιάδες δ' ἡλίων περίξ Σοῦ τοῦ μεγαλυτέρου ὄλων : Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς !

* Ἰδὲ καὶ Πάτρις Ἀριθ. 48 τοῦ 1914.

** Α. Π. Δουζίνα

Ἄπαντες οὗτοι οἱ κόσμοι, οἱ δεχόμενοι καὶ δίδοντες τὸ φῶς, οἰκοῦνται ὑπὸ πνευμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἰσχυρῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεγάλων· ἀλλ' ἅπαντες πιστεύουσιν εἰς Θεόν, ἅπαντες ἐλπίζουν εἰς Σέ: Ἄγιασθήτω τὸ ὄνομά σου!

Εἶναι ἐκεῖνος, εἶναι ὁ αἰώνιος, ὁ μόνος ἱκανὸς νὰ συμπεριλαμβάνῃ σύμπαντα τὸν κόσμον καὶ νὰ εὐαρεστῇ εἰς αὐτόν. Σὺ ἐνεστάλαξας ἐν τῷ μυῶ τῆς καρδίας πάντων τῶν πλασμάτων Σου τὸ σπέρμα τῆς αἰωνίου εὐτυχίας : Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου !

Εὐδαίμονα πλάσματα· αὐτὸς μόνος ἐπεφορτίσθη νὰ διατάσῃ τὸ παρὸν καὶ μέλλον σας. Πόσον εὐτυχεῖς εἴμεθα πάντες : Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς !

Αὐτὸς παρέχει τὴν βλάστησιν καὶ μεγεθύνει τὸν στάχυν, χρυσίζει τὸ μῆλον καὶ τὴν σταφυλὴν διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· ἀνατρέπει τὸν ἀμνὸν ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ τὴν δορκάδα εἰς τὸ δάσος· ἀλλ' αὐτὸς ἐπίσης, εἶναι ὅστις κρατεῖ τὴν βροντὴν καὶ οὐτινος ἡ χάλαζα δὲν φέιδεται, οὐδὲ τοῦ στάχους, οὐδὲ τοῦ βλαστοῦ ἢ τοῦ ζῴου τοῦ λόφου καὶ τοῦ δάσους : Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον !

Ἵπεράνω τῆς βροντῆς καὶ τῆς καταιγίδος ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἁμαρτωλοὶ καὶ θνητοί ;... Ἐκεῖ ἄνω ἄρα, ὁ φίλος γίνεταί ἐχθρὸς, ὁ θάνατος χωρίζει ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶνται ; Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλόμενοις ἡμῶν !

Δὲν ἀνερχόμεθα εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ ὑπέρτατον τέμα, ἢ διὰ ἀσθενῶν ὁδῶν· τινὲς συστρέφονται εἰς φοβεράς ἐρημίας ἀλλ' ἐκεῖ ἐπίσης, ἡ εὐχαρίστησις ἐσπείρην ἐνίοτε καρποῦς τινος, ὅπως ἀναπαύσῃ τὸν ὁδοιπόρον.... Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ !

Λατρεύσωμεν τὸν Θεόν ! λατρεύσωμεν ἐκεῖνον, διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ὁποίου στρέφονται περίξ τοῦ ἡλίου ἑτεροὶ ἡλιοι, γαῖαι καὶ σελῆναι : λατρεύσωμεν ἐκεῖνον, ὅστις ἐδημιούργησε πνεύματα καὶ προπαρεσκεύασε τὴν εὐτυχίαν των, ὅστις σπείρει τὸν σῖτον, διατάσσει τὸν θάνατον καὶ ἀνακουφίζει τὸν ὁδοιπόρον τῆς ἐρήμου, ὁδηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸν ὑπέρτατον σκοπόν. Ναί, Κύριε, Σέ λατρεύομεν, ὅτι Σὺ τὸ κράτος, ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ δόξα. Ἀμήν !

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΔΙΑΚΟΣ ΠΑΛΟΥΜΠΩΤΗΣ

Ὁ Διάκος Παλουμπιώτης, τὸν βίον τοῦ ὁποίου ἐπιχειροῦμεν νὰ σκιαγραφῶμεν, κατήγετο ἐκ μιᾶς τῶν πρώτων ἐκεῖνων οἰκογενειῶν, αἵτινες ἀπετέλεσαν, καθ' ἃ ἐρρήθη τὸ χωρίον Παλούμπα. Ὁ πάππος αὐτοῦ Μαυροειδῆς Κιάφας ἢ Ἰεσοῦνης, γινώσκουμεν, ὅτι ἦν κλέφτης ἐκ νεανικῆς ἡλικίας· ἀγνωστον ποῦ ἀκριβῶς ἐγεννήθη, βεβαίως τὸν δὲ μὴ, ὅτι ἀνετράφη καὶ ἔζηπεν ἀνὰ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ὑπὸ τὴν ζωογόνον αὔραν τῆς ἐλευθερίας. Ὡς κλέφτης

πολλάκις συνεπλάκη μετὰ τῶν Τούρκων, μέχρις οὗ εὗρεν ἡρώικόν θάνατον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν θέσιν Ζαχάρο. Ὁ υἱὸς τοῦ Μαυροειδοῦς ἠκολούθησε τὸ στάδιον τοῦ πατρὸς του, εἰς ὃ ἰδιαζόντως εἶχεν ἀσκηθῇ. Τὰ ἀνδραγαθήματά του περιβάλλει ἡ λαϊκὴ παράδοσις διὰ τοιοῦτου μυθικοῦ πέπλου, ὥστε δυσκόλως ὁ ἱστορικὸς ὀφθαλμὸς θὰ ἠδύνατο διασχίζων τοῦτον νὰ φθάσῃ μέχρις ἐκεῖνων. Παρὰ τὰ Καλὰβρυτα εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ποτὲ νυκτερινὴν ἐπίθεσιν κατὰ τουρκικοῦ σώματος· καὶ ἤρπασαν μὲν οἱ σύντροφοί του πολλὰ λάφυρα, οὗτος δὲ μὴ ἐπληρώθη ὑπὸ ἐχθρικῆς σφαίρας βαρέως, ἐξ ἧς καὶ ἀπέθανε μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν. Ὁ πρόωρος ἀποθανὼν οὗτος ἀρματωλὸς ἀφῆκε θυγατέρα καὶ τρία ἄρρενα τέκνα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ὠνομάζετο Διάκος, τὸ ἕτερον Κωνσταντῖνος, καὶ τὸ τρίτον Ντρές. Ἐπωνομάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον Παλούμπωτης, τὸ ἕτερον Τζιραλῆς, καὶ τὸ τρίτον ἄλλως πως, οὐχὶ λῖαν εὐφώνως.

Ἀποφανισθεῖσα ἤδη ἡ οἰκογένεια τῶν Πετσουναίων, εὗρε στήριγμα καὶ προστάτην τὸν πρωτότοκον Διάκον, ὅστις καίτοι ἀνήλικος, ἀνέλαβεν ἐν τούτοις τὴν θέσιν πατρὸς. Παραλαβὼν τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς περιωρίσθη εἰς τὴν πάτριον καλύβην ἐν θέσει Δίμπιζα. Ὁ τίτλος τοῦ ἀρματωλοῦ εἶχεν ἐκ διαδοχῆς μεταβιβάσθῃ εἰς αὐτόν, καίτοι τὸ νεαρόν τῆς ἡλικίας, ὡς καὶ αἱ περὶ τὴν οἰκογένειαν μέριμναι, δὲν τῷ επέτρεπον νὰ μετέλθῃ ὄντως τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἀλλ' ὅμως ἦν περὶ τοῦ Διάκου γεγραμμένον. Οἱ Τούρκοι μῖσος πνέοντες κατὰ τὸ ὄνομα τῶν Πετσουναίων, ἐζήτουν εὐκαιρίαν νὰ ἐξοντώσωσι τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν· ἐνόμιζον μάλιστα, ὅτι ἡ περιστασις ἦν κατάλληλος ἤδη, ὅτε οἱ μὲν ἀετοὶ εἶχον πέσῃ, οἱ δὲ ἀετιδιεῖς δὲν εἶχον ἐτι ἀναπτύξῃ τὰς πτέρυγας των. Ὅθεν ἤρξαντο καραδοκοῦντες εὐκαιρίαν θανάτωσεως τοῦ Διάκου ἰδίως. Ἐνῷ λοιπὸν οὗτος περιήρχετο ἡμέραν τινὰ τὰ περὶ τὴν Παλούμπα δάση κυνηγῶν, ἐνεφανίσθησαν πρὸ αὐτοῦ δύο Τούρκοι, καὶ ἀπῆλθον τὴν ἄμεσον πληρωμὴν τοῦ χαραιοῦ, ἐκ δύο παρὰδων συνισταμένου. Ὁ Διάκος μειδιῶν ἐρωτᾷ τοὺς γεννάδας τοῦ Σουλτάνου εἰσπράκτορας, ἂν εἶχον λάβῃ χαράται ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἢ καὶ ἀπὸ τινος τῶν προγόνων του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Τούρκοι ἀντιἀπαντήσεως ἐζήτουν νὰ τὸν συλλάβωσιν, ὁ Διάκος ἐν ἀκαταρτί σπασάμενος δίκονον χαντζάριον, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, τοῦ μὲν ἐνός ἐσχισε τὴν κεφαλὴν, τοῦ δ' ἐτέρου διὰ τῆς αὐτῆς φορᾶς τοῦ χαντζαρίου ἀπέκοψε τὴν ἡδὴ ὑψωμένην χεῖρα, διατρυπήσας εἰς αὐτὸν θανατηφόρος. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη πράξις τοῦ Διάκου, δι' ἧς ἐνεκαίνιασε τὸ πατροπαράδοτον αὐτοῦ στάδιον.

Ποιήσας λοιπὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τρίς, ἔσπευσεν εἰς Παλούμπα, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ. Καὶ οὗτοι μὲν ἔλαβον τὰ κατάλληλα πρὸς ἀμυναν μέτρα, ὁ δὲ Διάκος ἐγενεὶν ἄφαντος. Οἱ Τούρκοι ἐκδικούμενοι τὸν διπλοῦν φόνον, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Παλούμπα, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν, ὡς συνήθως, νὰ υποχωρήσωσιν, ἀρκεσθέντες εἰς τὴν πυρπόλησιν τοῦ παρὰ τὴν Δίμπιζαν δάσους. Ὁ Διάκος προγραφεῖς ἤδη ἐπισήμως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀπῆλθεν εἰς Ἀρκαδίαν, ἐνθα τὸ πρῶτον ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν περίφημον ἀρματωλὸν Μέλιον. Μετὰ τινος καιρὸν, ἀποσπασθεὶς αὐτοῦ, προσῆλθεν εἰς τὸν Κολοκοτρώνην, οὗτινος ἐζήτησε τὴν φήμην, καὶ ἐπὶ τοῦ νὰ μιμηθῇ τὰ κατορθώματα. Ἀφ' οὗ δ' οὕτω περιήλθεν ἱκανὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ἀπεσπᾶσθη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, σχηματίσας ἴδιον στίφος ἀρματωλῶν. Συναντηθεὶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐπίσης περιβοήτου ἀρματωλοῦ Γιαννῆ, ἐπετίθετο πολλάκις κατὰ τῶν Τούρκων. Οὕτως οἱ τῶσάρες οὗτοι ἀρματωλοὶ κατέστησαν διαρκῶς μαστιγὲς τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας. Οἱ Τούρκοι λοιπὸν συνεκεντρώθησαν,

ἔχοντας αὐστηρὰν διαταγὴν, νὰ καταδιώξωσιν ἀποτελεσματικῶς τοὺς κλέφτας τούτους. Ἐστενοχώρησαν μάλιστα τότε τὸν Διάκον καὶ Γιαννῆν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἠναγκάσθησαν ἀμφοτέροι νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ ὄχυρά μέρη τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα ἐκ νέου συνηντήθησαν μετὰ τοῦ Μελίου. Τὴν συνάντησιν δὲ ταύτην περιγράφει καὶ δημῶδες ἄσμα κλέφτικον, τὸ ἐξῆς :

Ἐσμῆς ὁ Μέλιος καὶ ὁ Γιαννῆς καὶ ὁ Δακο-Παλουμπιώτης.
Ἐσμῆς ὁ Μέλιος καὶ ὁ Γιαννῆς καὶ ὁ Δακο-Παλουμπιώτης.
Κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ καὶ ἕνας τὸν ἄλλον λέγει.
Ῥωτᾷ ὁ Μέλιος τὸν Γιαννῆν τὸν Δακο-Παλουμπιώτην.
Βλέπε μας, Διάκο ἀδελφέ, Γιαννῆ καὶ ἀγαπημένε,
Πῶς ἤρθατε 'ς τὴν Ἀρκαδίαν, τὸν Μέλιο τί τὸν θέλτε ;
Μέλιο ἡ Τουρκία μᾶς κυνηγᾷ, ὁ Φέζος ὁ Δαλιώτης,
Καὶ ὁ Χαμουσινάγας, τὸ σκυλὶ, μ' ἔδους τοὺς Φαναρίταις.
Λοιπὸν ζητοῦμε δυνατόν καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃς.
γυρίζει ὁ Μέλιος καὶ τοὺς λέει κάθεται καὶ διατάζει.
τραβάτε πρὸς τὴν Πωλιανὴ τοὺς Πισνοχωρίταις
καὶ εἰς τὰ Πηγάδια μέινετε 'ς τοῦ φίλου μας τοῦ Φάσιου
δοῦνε τόπος δυνατόν καὶ οἱ Πηγαῖται φίλοι
θ' ἀρῶν καὶ ἐγὼ ἀπὸ κοντὰ μιντάτι νὰ σᾶς ἔλθω.

Καὶ πράγματι ὁ Διάκος μετὰ τοὺς συντρόφους του ἀνεχώρησεν, ἵνα ὄχρωθῇ εἰς τὰ Πηγάδια, ἀλλ' ἐκεῖ συνεπλάκη μετὰ Τούρκων, οὓς ἀπώθησε μὲν, ἀλλ' ἐπληρώθη ὁ ἴδιος σοβαρῶς. Οὕτω λοιπὸν ἐδέσθη νὰ ληφθῇ σύντονος μερίμνα πρὸς διάσωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ. Διὰ νυκτὸς οἱ πιστοὶ αὐτοῦ σύντροφοι μετήγαγον αὐτόν εἰς Δημητσάναν, ἐνθα ἔμενε κεκρυμμένος ἐπὶ τινος καιρὸν, μέχρις ἐντελοῦς ἰάσεως τῆς πληγῆς του. Μετὰ τοῦτο ὁ Διάκος συνήγαγεν ἐκ νέου ἱκανοὺς ἀκολουθοῦντες, καὶ περιήρχετο τὴν Γορτυνίαν. Ἡμέραν δὲ τινὰ συνεδρᾷ αὐτῷ καὶ τὸ ἐξῆς ὁμηρικώτατον ἐπεισόδιον· ἔτυχε δηλαδή νὰ συναντηθῇ μετὰ στίφους Ὀθωμανῶν ἐν τῇ θέσει Σαρκαμιά παρὰ τὸ Παλούμπα. Τῶν Ὀθωμανῶν ἡγεῖτο μπένις, ὀνόματι Νταφλώρος, ὅστις, διακρίνας μακρόθεν τὸν Διάκον, κράζει πρὸς αὐτόν μεγάλη τῇ φωνῇ «Στάσου, Διάκο, νὰ ὀῖς τὸν φειδιὰ τοῦ Νταφλώρου». Ὁ δὲ, σταθεὶς ἀμέσως, ἀπαντᾷ «Ῥίξε, μπένι». Καὶ πράγματι ὁ Νταφλώρος σκοπεύσας πληγώνει τὸν ἀντίπαλόν του εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον. Τότε ὁ Διάκος ἀπτόητος ἀποτεινεται πρὸς τὸν μπένι «Στάσου, Μπένι, νὰ ἰδῇς καὶ σὺ τοῦ Διάκου τὸ καρυοφύλλι». Καὶ παρעוῦς, στηρίζας τὸ ὄπλον του ἐπὶ πέτρας, καὶ καλῶς σκοπεύσας, ἀφ' οὗ πρῶτον διὰ τῶν ὀδόντων ἀνῆγειρε τὴν σφύραν, ἐπιτυγχάνει τὸν Μπένι εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἐξαπλῶναι αὐτόν κατὰ γῆς. Εὐθὺς δ' ἐγέρθεις μετὰ τὴν φωνὴν ἀπάρτε τους, μωρὲ παιδιὰ, τοὺς μουράτες» ὁρμᾷ μετὰ τῶν συντρόφων του κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τρέπει αὐτοὺς εἰς ἀτακτον φυγὴν. Μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο ὁ μὲν Διάκος διηυθύνει εἰς τὸ χωρίον Βλόγκον, οἱ δὲ Τούρκοι συνήχθησαν πανταχόθεν διασκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον τοῦ Νταφλώρου. Πληροφορηθέντες λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν, ἣν εἶχε λάβῃ ὁ Διάκος, ἔσπευσαν καὶ κατέλαβον τὰς ἐπικαίρους θέσεις, ἵνα ἀποκλείσωσιν αὐτῷ πᾶσαν διεξόδον, καὶ συλλάβωσιν ἢ φονεύσωσιν αὐτόν. Ἰδίᾳ τὸ χωρίον Βλόγκος περιεκυκλώθη στενῶς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον μάθῃ, ὅτι ὁ καταδιωκόμενος δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ χωρίου τούτου, συνέλαβον τὸν Σπήλιον Πησιμῆσιν ὡς ὑποπτόν, ὅτι οὗτος, καθ' ὃ φίλος τοῦ Διάκου, παρέσχευ αὐτῷ ἄστυον. Καὶ πράγματι ὁ Πησιμῆσης προβλέπων τὰ συμβεβημένα, εἶχε τὴν προτεραιὰν σκάφη κατάλληλον λακκὸν, ἐντὸς δ' αὐτοῦ εἰσῆλθεν ὁ Διάκος, ἀνῶθεν δ' ἔρριψαν διαφόρους θάμνους, οὕτως ὥστε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑποψία ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ, ὅτι κάτωθεν τῶν θάμνων ἐκείνων ἐκρύπτετο ἀνθρωπινὴ ὑπαρξίς. Ἐν τούτοις οἱ Τούρκοι, πεντακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, συνήχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν στάνην τοῦ Πησιμῆσης, καὶ ἐπέμεναν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Διάκου.

Ἐπὶ δύο ἡμερονύκτια ὑπέβαλον τὸν δυστυχῆ Πησιμήσην εἰς σκληρὰς βασάνους, ἀπειλοῦντες συγχρόνως νὰ ἐξοντώσουν αὐτόν τε καὶ τὰ ὑπάρχοντά του, ὅμως ὁ πιστὸς ἄρχων τοῦ Βλόγκου προετίμησε ν' ἀπολέσῃ τὰ πάντα μᾶλλον, παρὰ νὰ προδώσῃ τὸν φίλον του. Οἷον φιλίας συγκινητικὸν παράδειγμα! Τέλος οἱ Τούρκοι βλέποντες ὅτι ματαιοπονοῦσι, νομίσαντες δ' ὅτι ὁ καταζητούμενος εἶχε διαφύγῃ, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια ἄπρακτοι καὶ κατησχυμένοι, ὁ δὲ Λιάκος, ἰαθεὶς, ἐπανήρξατο τοῦ ἑαυτοῦ σταδίου.

Τοσαῦτα μόνον ἐκ τῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀνδραγαθημάτων τοῦ Λιάκου Παλουμπιώτη γινώσκουμεν, καίτοι ὁλόκληρος ὁ βίος αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἄλυσιν ἀνδραγαθημάτων καὶ ἐνδόξων ἐπεισοδίων, ἅτινα ἐπεσφράγισεν ὁ μαρτυρικὸς αὐτοῦ ὑπὲρ πατρίδος θάνατος. Διότι τῇ 27 Μαρτίου 1821 ὁ Λιάκος μετὰ 60 παλληκαρίων ἤρξατο τῆς πολιορκίας τῆς Καρυταίνης. Ἀπὸ τῆς πρώτης εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ πῦρ ἐκατέρωθεν, ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον νὰ λάβῃ μείζονας μετ' ὀλίγον διαστάσεις, ὅτε ὁ Λιάκος ξιφῆρης ἀνεπλήρην ὑπὲρ μάνδραν τινά, θέλων ἴσως νὰ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς πολεμοῦντας πρὸς ἐπιχειρήσιν ἐφόδου. Τὴν ἰδίαν ὅμως στιγμὴν σφαῖρα ἐχθρική ἐκ τοῦ φρουρίου ριφθεῖσα ἀφῆκεν αὐτὸν ἄπνουν! Καὶ οὕτως ἐπεσε πρωτομάρτυς τῆς ἐλευθερίας, ἡ πρῶτος τοῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐπιστολῆς, ἣν ὁ παρὼν τότε συμμαχητὴς του, ὁ ἐκ Καρυταίνης Λουκάς Σκουρλέξης, ἐπιζῶν μέχρις ἐσχάτων, ἔγραφε ποτε ἰδιοχείρως.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνεισφέρει πᾶν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ Θεὸς ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα.

Ὁ Κιτίου Μελέτιος Μεταξάκης.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Μ. Σ ὁ ρ ο ν. Τό α' φύλλον τοῦ 11 ἔτους τῶν Πατρίων, συμπληρουμένης τῆς δεκαετηρίδος, θὰ περιλαμβάνῃ τοιαῦτα τινὰ ὡς ἐλπίζομεν.—Κ. Χ. Ἀ ν δ ρ ο ν, Ν. Μ. Σ. Τ ο λ έ δ ο ν, Γ. Α. Μ ά ν τ σ ε σ τ ε ρ, Ν. Γ. Κ ι σ ν ό β ι ο ν Γ. Σ. Α. Ὑ ό ρ κ η ν, Χ. Π. Ἰ κ ό ν ι ο ν, Στ. Χ. Φ ι λ α δ έ λ φ ι α ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Ν. Χ. Β ω λ ο ν. Διότι ἐν τῷ Τριῳδίῳ ἐμπεριέχονται αἱ πένθιμοι ἀκολουθίαι τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὑπέστη ἐπίσης πολλὰς καὶ ποικίλας μεταβολάς. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (+ 826) καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωσήφ (+ 833) ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης προσέθηκαν ὡδὰς καὶ συνεπλήρωσαν τὰς ἀκολουθίας, ὅπως σήμερον εὐρίσκονται.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ Πύργῳ, Κερκύρᾳ, Κεφαλληνίᾳ, Αἰγίῳ καὶ Ἀμαλιᾷδι, Πᾶσα Τραπεζιτικὴ ἐργασία. Ταμιευτήριον μέχρι 5.000 δρ. 4 ο)ο εἰς πρώτην ζήτησιν. 5 ο)ο μετὰ ἐν ἔτει.

Τόκοι καταθέσεων.

3 1/2 ο)ο ἀπόδοσις εἰς πρώτην ζήτησιν
4 ο)ο " μετὰ τρεῖς μῆνας
4 1/4 ο)ο " μετὰ ἕξ μῆνας
4 1/2 ο)ο " μετὰ ἑν ἔτος
5 ο)ο " μετὰ δύο ἔτη
5 1/2 ο)ο " μετὰ τρία ἔτη καὶ πλέον
Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1/2ο)ο ὀλιγώτερον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ (ΦΘΙΣΕΩΣ) ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προεδρίαν

Τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

1) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπονήτκουν κάθε χρόνον δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ φθίσεως.

Ἡ φθίσις εἶναι ἡ συχνότερα καὶ χειρότερα ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων, προσβάλλει ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος καὶ πρὸ πάντων τοὺς πνεύμονας. Οὔτε ὁ πλούσιος οὔτε ὁ πτωχός, οὔτε ὁ νέος οὔτε ὁ γέρων εἶναι προφυλαγμένοι ἀπὸ τὴν φθίσιν.

2) Ἡ φθίσις εἶναι κολλητικὴ πρεέρχεται ἀπὸ μικροβίον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει κατὰ ἑκατομμύρια εἰς τὰ φλέγματα τῶν φθισικῶν. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν δι' ὅλους μας εἶναι πολὺ μεγάλος, διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν τριάκοντα χιλιάδες περίπου φθισικοί.

Τὸ μικροβίον τῆς φθίσεως μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους εἰς τοὺς ὑγιεῖς κυρίως μὲ τὰς μικρὰς σταγόνας, αἱ ὁποῖαι φεύγουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φθισικοῦ, ὅταν ὀμιλῇ, βήχῃ ἢ πτερνίζεσθαι. Αἱ σταγόνες αὗται περιέχουν πλῆθος μικροβίων, εἰσέρχονται διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὸν ὄργανισμὸν καὶ μεταδίδουν τὴν φθίσιν.

Ὅταν ὁ φθισικὸς πύτῃ κατὰ γῆς ἐντὸς τῶν δωματίων, τὰ φλέγματα του ἐξερπύονται, γίνονται σκόνη, ἡ ὁποία σηκώνεται ὅταν σκουπίζωμεν μὲ στεγνὴν σκούπαν ἢ τινάζωμεν ἢ ξεσκονίζωμεν. Καὶ ἡ σκόνη αὕτη μεταδίδει τὴν φθίσιν.

3) Τὰ φλέγματα τῶν φθισικῶν εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀς μὴ πύτῃ λοιπὸν κανεὶς οὔτε εἰς τὸ πάτωμα, οὔτε εἰς τοὺς τοίχους, οὔτε εἰς τὸ μανδύλιον. Πύτετε εἰς τὰ δοχεῖα τὰ προωρισμένα ἐπὶ τῆς διατῆσεως τῶν φλεγμάτων (τὰς πτυελίστρας), ἀφ' οὗ τὰς γεμίζετε μὲ νερόν. Ἀδειάζετε δὲ κατόπιν αὐτάς εἰς τὸν ἀπόπατον.

4) Κρατεῖτε τὸ μανδύλιον ἐμπρὸς εἰς τὸ στόμα, ὅταν βήχετε ἢ πτερνίζετε.

Προσπαθήσετε νὰ μὴ σηκώνεσθαι σκόνη εἰς τὰ δωματία. Μὴ σκουπίζετε ποτὲ μὲ στεγνὴν σκούπαν, ἀλλὰ πάντοτε μὲ βρεγμένην, ἢ καλλίτερον πλύνετε τὸ πάτωμα μὲ βρεγμένα πανιά. Ἀποφεύγετε τὸ τινάζειν καὶ τὸ ξεσκονίσαι μὲ τὸ πτερνόν.

Βράζετε τὸ γάλα καλᾶ. Προφυλάσσετε τὰ φαγητὰ καὶ ὅλα τὰ τρώφιμά σας ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ τὰς μύγας.

5) Μὴ ἀλλάζετε χωρὶς λόγον κατοικίαν κάθε χρόνον καὶ μὴ ἐνοικιάζετε τὰς νέας σας κατοικίας χωρὶς νὰ τίς ἀπολυμάνετε.

Ἐξετιζετε τὴν ὑγίαν τῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν σας μὴπως πάσχουν ἀπὸ φθίσεως.

Μὴ φορεῖτε ξένα μεταχειρισμένα ἐνδύματα χωρὶς νὰ τὰ ἀπολυμάνετε. 6) Ἀποφύγετε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀδυνατίζουν τὸ σῶμα, τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ πρὸ πάντων τὰ σπέρτα καὶ τὸ κρασί. Οἱ μέθυστοι προσβάλλονται εὐκολώτατα ἀπὸ φθίσιν.

7) Ἡ φθίσις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς θεραπεύεται μὲ καθαρὸν ἀέρα, καλὴν τροφὴν καὶ ἀνάπαυσιν. Μὴ σᾶς γελοῦν οἱ ἀγύρται καὶ σᾶς τρώγουν τὰ λεπτὰ σας, ὅτι ἔχουν ἄλλο φάρμακον καλλίτερον.

8) Οἱ φθισικοὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται. Αἱ φθισικαὶ δὲν πρέπει νὰ βυζαίνουν τὰ παιδιὰ τῶν οὔτε νὰ τὰ κρατοῦν κοντὰ τῶν.

9) Ὁ φθισικὸς πρέπει νὰ κοιμᾶται μόνος εἰς χωριστὸν κρεβάτι καὶ μάλιστα εἰς χωριστὸν δωμάτιον καλὰ σκεπασμένος μὲ ἀνοικτὸν παράθυρον. Νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέρα ποτήρια, μαχαίρια, πηρούνια, κουτάλια σινδόνια καὶ ἀσπρόρουχα.

10) Ὅπου εἰσέρχεται ὁ ἥλιος καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ, ὅπου ὑπάρχει μεγάλη καθαριότης ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι δὲν προσβάλλονται ἀπὸ φθίσιν.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Διατίμησις παρελθόντων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρά τῶν ἐγγέα τόμων (1902—1910) δρ. 35.

Ἡ αὕτη διὰ δημοσίας κοινοτικῆς ἢ σχολικῆς βιβλιοθήκας, ἱπισήμως ζητούμενη δρ. 25.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν 8-καστον λεπτὰ 5.

Φύλλα τοῦ 9 τόμου (1910) πρὸ συμπλήρωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνουναι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρᾳ ταχυδρομ. τελῶν.

Πᾶν ποσὸν προερχόμενον ἐκ πωλήσεως

τόμων ἢ φύλλων θεωρεῖται καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστολέαντος. (Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ
ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Κερδίζουν ἀριθμοὶ 2.000.

Κέρδη κληρονομίας 200.000.

περίφημος Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα Μποτσαράκου, πωλοῦνται εἰς τὸ Βορραῖόν τας, Ἰσὲν Φιλαντελφειτικῆς.